

לכ"ט

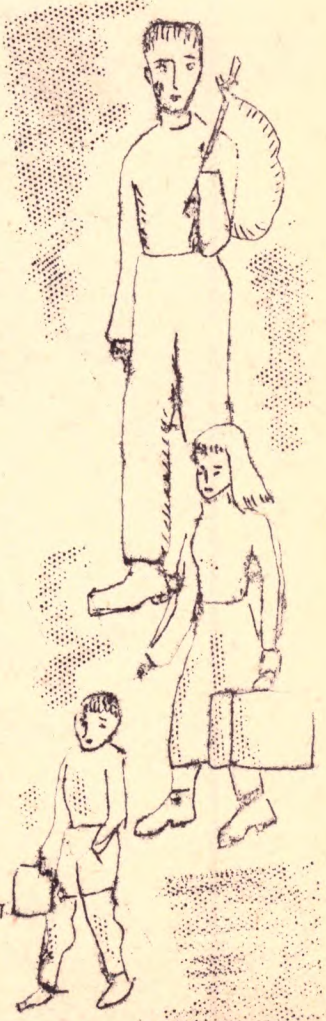

53
עתון החטיבה
גבעתיים
שנת 1955 מס' 5

יום ג' ט"ו אלול

ב ע ק ב ו ת ה כ נ ס

לאחר ששמענו את דבריהם של משה וסמעון, ואת דברי החברים בחוגים על בעיית יהדות צפון-אפריקה, אל לנו לשכוח את הובתנו עתה ולעמיד. ימי העיון לא נגמרו, עוד יהיה עלינו להתאסף ולדון גם על יתר חברינו שבתפוצות. אולם הבה ונדאג מה יש באפשרותנו לעשות כדי שהדבורים לא יהיו לשוא, כי הכנס לא נועד בשביל פגישה ועיסה בלבד (אך אם גם זה הושג, אדרבא). אם נחיהם לבעיה בוצינות ולא נשב בחיבוק ידים, הרי יש באפשרותנו לעשות משהו בדבר קליטת חברינו מצפון-אפריקה. מה עלינו לעשות? ראשית לקלוט את חברי החנועה בארץ - הנמצאים במעברות, בערים ובפרברים. עלינו להחזיר להם את הרעיון הקבוצי כדי שזה יהיה המניע האמיתי שיביאם לקבוץ ולא מניעים אחרים (כגון מצוקה כלכלית). באם נצליח הרי שנהפכם לבנים ובנות נאמנים לחנועה הקבוצית. אם במקרה יש כבר חברים כאלה במסקנו, עלינו להזהר בהתנהגותנו כלפיהם, לא להעליבם ולא לנהוג בהפליה עדתית, כי לצערנו נוהגים בארץ להעליב אנשים בכנויי גנאי כגון "מרוקו-סכין". לדעתי אותן חברות הנוער שנמצאות במסקנו ועדיין לא צודפו לחברת הילדים שבמקום, צפוי להם כשלון (התפוררות החבורה או עזיבות רבות). אם ברצוננו להבטיח מקומם של חברות אלה במסקינו ולמנוע עזיבות, הרי הבסיס העיקרי לכך היא הצמדת החברות האלה לחברת הילדים, דבר שיביא עמו זכויות

איני צריך להרחיק לכת כדי להביא דוגמה עובדתית לכך: לפני 4 שנים היינו כחברת ילדים עולים שכללה בתוכה את ילדי אירופה וצפון-אפריקה. בזמן ההוא רבו העזיבות. ומאז שהוצמדנו לבית הספר ולהברת הילדים, פרט לשלטה מקדים לא חלה כל עזיבה. איני רוצה לאמר בבטחון, אבל לדעתי ההצמדה מביאה את החבר הנקלט להחלטה - להשאיר במסך או לאו, ואם הוא אינו רוצה להשאיר, אז הוא עוזב. עובדה היא שגד ההצמדה עזבו אותנו כ-20 חבר ולאחר מכן רק 3. ובכך, אנו רואים שההצמדה הצליחה. חבר המסך לא מכיר כל הבדל בין ילדי המקום וילדי החוץ.

ולגבי העולים החדשים מצפון-אפריקה אני חושב שבהקלטם יש כמה יתרונות. א. עדין לא היו במגע עם הסביבה המנוגדת לנו (ערים), הם לא הספיקו לספוג לתוכם את האווירה העוינת לקבוץ. ב. כשאנו נקלוט את המספחה כלה בקבוץ ולא רק את הנערים, יש פחות חשש לעזיבה. ולבסוף נקווה בבטחון כי הקבוץ המאוחד כבר עתה, עם בוא העליה ההמונית מצפון-אפריקה, יקלוט עולים אלה, ואנו, חברי שלט השכבות, נדע לקלוט אותם ולתת להם הרגשת בית וזכות שווה לנו בכל.

יעקב וינדר, כיתה י"א

ימי העיון

חלפו עברו ימי העיון אשר עסקו בבעיות הקליטה המידית של יהדות צפון-אפריקה. גלות זו נחרונה בכל רגע ורגע למסע מצד הערבים והצרפתים ועומדת בפני סכנה של נעילת שערי היציאה בפניה.

הבעיות שנדרשו בימי העיון הן רבות וסונות. לעת ערב נטלתי עפרון ונייר וסמתי פעמי לחדר הראשון ממנו בקע אור.

רחל (כיתה י"א) שכבה על מיטתה והיתה הרגשה כי היא נהנית מאד. היא הזמינה אותי לטבת. לאחר שהעליתי בפניה את השאלה כיצד היא רואה את ימי העיון שחלפו - אם הוסיפו לה הרבה והרחיבו את ידיעותיה - ענתה לי לאחר זמן מה של מחשבה: "לדעתי ימי העיון המחיימו לנו את הבעיה כמות שהיא, אבל אם נחשטב בתנאים היום-יום במסקים - בקליטת יהדות צפון-אפריקה - הרי שמסקנות של ימי העיון איננה מעשית. בתקופה זו של סיבוכים מדיניים-פוליטיים כה קשים צלם סדויה המדינה, וצוי היה שנחדדור לעמקן של הבעיות בעזרת ימי העיון כאלה."

הודיתי לה ופניתי אל החדר השכן.

דוד (כיתה י"ב) הכין כמובן שעורים, אך הסכים לרכז את מחשבותיו אף לטאלות. "ימי העיון הוסיפו לי הרבה. עד כה לא העסיקה אותי בעגה זו במיוחד ואילו עתה, לאחר ימי העיון, החילוחי להרהר בה. מסקנות ימי העיון הן חיוביות ביותר, אך כל זמן שהן דעות ומסקנות של מפלגתנו בלבד, אין הן בגדר של בצוע. באשר לקליטה בקבוץ - אין אני סבור שיש עתיד רב לעליה זו, אך כדאי וכדאי לנסות. קליטת הנערים שבאים לקבוץ לחדרי המספחות הטובה עד למאד. על החברים לדעת ליצור לילדים אלה בית מספחתי בקבוץ. לא ראיתי עד כה שהיתה הצלחה לדבר, ואם היו ילדים שהלכו לחדרי חברים הרי דבר זה לא נמשך יותר מיזמים-שלטה. (העות המערכת: ידוע כי בעבר בוצע נסיון זה בהצלחה - האמנם זה כך?).

את עזפר ומטה (כיתה י') פגשתי בצמצ-הדרך, שעה שסובבו על פתחי הצריפים בחפסם ספלים-לחה ולכן הם הסיבו לי בקצרה ולענין. אף דעתם היא חיובית בקטר לכך, ולכן, מן הראוי להביא בעיה זו בפני חברי המסך ואף לדון על כך בסיחת הקבוץ. אין זה מספיק שאנחנו "הקטנים" מתדיינים ומחנצחים בכך, כי הגוף המחליט והקולט הוא המסך הגדול.

מ.ע

תגובות

והערות

ההליכה לסרטים (חשובה לחיה)

אין כרוצוני להתעב; ולבקר את כל הבעיות שהעליה בד"מך. אך כפי שנראה לי הדרך מתעלמת מן הבעיה היסודית ביותר - חפקידו של הסרט בעיצוב דמותו התרבותית והחברתית של הפרט שהוא והחברה קטורים ביחס גומלין הדוק. החברה נבנתה בטביל הפרט והפרט הוא יוצרה. לכן עלינו להתעכב ולראות מהו הסרט לגבי הפרט, ומה השפעתו עליו כבונה החברה ומצב אפיה.

נראה שהנך מעדיפה לראות סרט נוסף בשבוע שיוסיף "לדמותנו התרבותית" על פעולת חברה חסרת טעם שהיא בזבוז של טעם-שעתיים כל כך יקרות. אינך שוללת לגמרי את פעולות החברה, חס וחלילה, אך את רואה זאת כבעיה חד-צדדית, ואולי צודקת" ואילו אני רואה אותה כבעיה פעיקרית ואמכרעת. בני החטיבה עוד אינם מספיק בעלי הכרה לגבי הבנה בסרטים שיוכלו להעדיף את הסרט על החברה.

עוד לא ראיתי שההליכה המופרזת הזאת לסרטים היתה למועיל לחברה, דרבנה את פעולותיה והפיתה מרץ בחברה. כמדומני שהדבר הוא להפך (בדרך כלל). אותם חברים שהולכים לסרט פעמים-שלו בשבוע, מורחקים מהחברה ואינם מוצאים בה את מקומם. ולכן הם מעדיפים את הסרט על הפעולה החברתית שדולשת מהם "מאמץ רוחני" ואינה מספקת אותם במובן הבידורי, בו בזמן שהסרט נותן עוד מספר שעות של בידור והנאה. אל נראה זאת רק מהצד החברתי שבדברי. לפי דבריך הסרט צריך למלא את מטרות החינוכית ולהוסיף לנו על ידיעותינו אם לדבר על סרט מלמד, הרי זה סרט שאנו יכולים ללמוד ממנו על תקופה היסטורית, על בעיה חברתית חשובה, ביוגרפיה של אדם מסוים או דברים אחרים היכולים להוסיף לרמת ידיעותינו. אך מעטים הסרטים המפיקים תועלת. חפקידם להיפך, הרסני בהחלט.

אותן שעות היו יכולות להיות מנוצלות להטבת חומר זה ע"י לימוד, קריאה וכד'. אותם הילדים שהולכים לסרטים, הם אלה שאינם מספקים את החומר הנדרש מהם בלימודים ובאים אחרי כן בטענות של חוסר זמן. אינני רוצה להטיף מוסר, אך לזול זה הפך לעובדה קיימת גם בחברה ואני חושבת שעלי להבהיר לך את מצב חברתנו כיום. הסרט אינו הגורם המכריע בתופעה זו של חברתנו, אך בלי שיש ספק הוא אחד הגורמים. (הכוונה להליכה מופרזת).

את רואה את המעטים ההולכים לסרטים אלה, כילדים שאינם חסים על רגליהם, ז.א. שיתר החברה לא הולכת בגלל עצלנות בכיתות רגליות? נקוה שבמסך הזמן נגיע לזה שיוסם הדגש יותר על הפעילות האישית, דבר שיביא לתועלת מרובה יותר לחברתנו ויעלה את רמתה, מאשר בהליכת סרטים מופרזת.

סרה

על בעית העיסון

בגבעת-היים ובמסקים אחרים ישנה תופעה חדשה בטכנת הנועורים - העיסון. כמה חברים מטיגים סיגריות בדרכים שונות ומעטנים אותן בסתר ולעיתים גם בגלוי. אף אני נחפסתי ל"פסע" זה, אך לאחר כמה חדשי נסיון נוכחתי לדעת שהדבר מזיק לחברה ולפרט בחובה, ראשית משום טגורם זה יכול להשפיע על הצעירים יותר, ושנית, ישנה נימת הפקר במעטים אלה ובמסך הזמן יכול דבר זה להביא למעטים גרועים עוד יותר. העיסון מביא במסך הזמן להתרחקותו של הנער מהחברה והוא נעשה מופקר. לכן החלטתי להדויל "מרעל תענוגות" ואני מציע בזאת ליתר המעטנים להפסיק לפחות למסך שהותם בטכנת הנועורים, מפני שבחברה טובה (כטלנו) דבר זה ירחיקם מהחיים החברתיים ויבאישם בעיני יתר החברים. כמו כן מותר לותר על תענוג פרטי למען מרות החברה ושלמותה.

ולסיכום: בתור אפרוח שטרם גידל נוצות וכרובולת, אני מציע ליתר האפרוחים להפסיק לבלוע את ועל התענוגות, וכמו כן יש לי הצעה בטבילתם: לחכות שנה-שנתיים עד אשר הנוצות תגדלנה, ואז איש לא ימוע באדם לטאוף אל קרובם את הרעל.

ידיד, כיתה י"א

ח 3 נ'ר (רוואל)

המשק הקבוצי כיחידה חברתית

אני יוצאת מן ההנחה שמשק קבוצי אינו יכול להיות רק יחידה כלכלית, שאם לא כן, במהרה ידרדר ויירד מפסים קבוציים. הוא לא יהיה מסוגל לפתור אותן הבעיות שלטמן נוצר דוקא בעם כעמנו.

א. רוב המשקים הוותיקים נמצאים כיום במצב של התמוטטות חברתית. מספר רב של חברים חיים כיום בקבוץ ללא מחשבה תחילה. הם עובדים, אוכלים וחיים את חייהם הפרטיים. מצב כזה שאין המחשבה וההכרה שליטות גורם בהכרח לחוסר מתח בעבודה, חוסר מתח בחיי החברה והתרבות, ירידה מפסי השוויון (ופחד לדון בבעיה זו מחשש שלא יעמדו בה).

גם הדור הצעיר והאנשים הבאים לקבוץ מתחנכים לאור המציאות "ואין פוצה פה ומצפצף". בקבוצים הוותיקים הגיעו למצב הזה לאחר שנים רבות. אין זה אומר שבהכרח כל משק "המתחוק" גורלו כזה. אלא כאשר אין הכונה, כאשר נותנים לעניינים לזרום ללא עליה מחיי היום-יום, נוצר מצב זה. אם נשליף מלמעלה על חיינו של כל חבר וחבר הרי התוצאה היא כזאת כפי שהיא עומדת לפנינו כיום. יש לזכור שאנו חרות מהפכה, יותר מזה, אנו חרות מהפכה החיה בסביבה אנטי-מהפכנית ויש לשמור תמיד על משמעת חמורה של חיים קבוציים.

ב. בישוב הצעיר בעיה זו עדין אינה כה חריפה, אבל גם פה היא מתחילה לנקר. ההכשרה שיסדה את המשק וכל ההכשרות שבאו אחריה עברו תהליכי עזיבה המונית, כך שהמשק אינו יחידה מגובשת ומוצקה. ושוב, אין יד המכוונת למחשבה על חיי הקבוץ ישנה נטייה לחיים שלא מתוך הכוונה. כעת עוד שומרים על השוויון, כי בכל זאת אנשים צעירים המה, אבל מרץ נעורים בלבד לא יעיל לעמוד לתמיד. אותו יש לכוון לאפיק הנכון.

ג. יש להפריד דור, ובהתחלה דור מהנכדים, שיראה ויחשוב את הבעיות לעומקן, שיהא בעל מצפון קבוצי אשר יהיה ברור לו בדיוק לאיזה טיפוס אישיות הוא חייב להפוך. לעת עתה לצערנו אין המצב כזה. - רוב בני הקבוצים אינם מסוגלים לתאר לעצמם שהקבוץ יכול שלא להיות קיים אי-פעם (בעתיד).

ארגון המשק בעבודה המצב הוא כזה שיטנו מרכז ענף המתמצא בבעיות הענף, ופועלים שהתבדל היחיד (פעמים רבות) בינם לבין פועל שכיר הוא שהפועל מקבל את הכסף וחבר הקבוץ לא. הם באים למרכז הענף, הוא מודיע את עבודתם למחר, מבצעים אותה וחסלי. בדרך שאדם כזה הוראה לפניו רק את יום העבודה של מחר, שאינו מספיק (אין גם דורשים ממנו) מחשבה על עבודתו, אינו אוהב את עבודתו, אין לו סיפוק ממנה, ואולי בדרך הוא שלא יתמסר אליה, שלא ימלא את יום עבודתו. עלינו, כאנשי עבודה וקבוץ, לדעת שהעבודה היא חיינו. אין סיפוק בעבודה - אין סיפוק בחיים. ומה הוא הפתרון?

מרכז הענף שיהיה באמת רק מרכז. בתחילת השנה יאסוף את כל עובדי הענף וכלם יחד יחשבו ויטמנו תכנית עבודתם לענף למשך כל השנה. אחר כך כל חודש וכן כל ראשית עונה וסיומה, יתאסף הענף שוב, יסמן תכנית מדויקת של עבודה לפי מספר ימי העבודה העומדים לרשותו. בסיכום התודע יבחון הענף אם עמד במבחן שהציב לעצמו או לאו. את סיכום העונה ימסור הענף (רצוי סביב שלחנות ערוכים) לכל המשק על היסגיו וכשלונותיו. כן יחתור הענף כל הזמן לגיבוש גורעין חזק של עובדים שיתמיד בו ויעלה אותו.

נציג הענפים ישתתפו בחוגים בהם ילמדו את הענף תיורטית ויתפתחו על ידיעות המאה ה-20, כיאות לאיש קבוץ המתלמד להיות לא איש עמל פשוט בלבד. אם נגיע למצב כזה, הרי שהאנשים את אלה: א. אנו נותנים לחבר הרגשה כי זה הענף שלו, הוא אחראי לו ומתוך כך יש לו סיפוק בעבודתו. ב. מקרבים את כל חברי הקבוץ למשקם. ג. מטיגים פריון עבודה ומשק קבוציים.

פה בודאי תבואו ותגידו ובצדק - שטויות, כל זה ביחס למשק הוותיק מלים, מלים, ועוד פעם מלים. ומי יבצע זאת? ולכן נחלק פה לשנים ונכנס גם לשאר בעיות ארגון המשק.

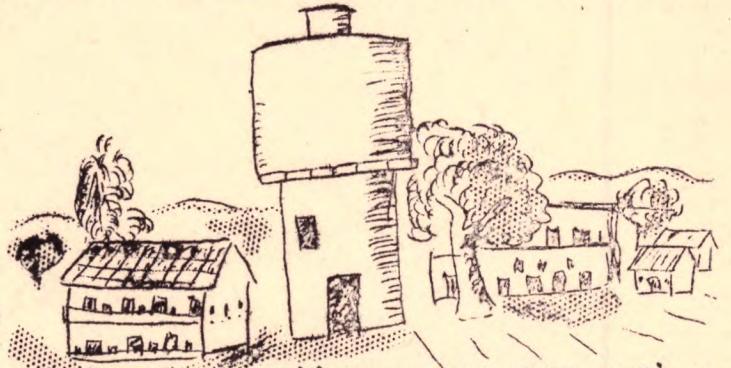
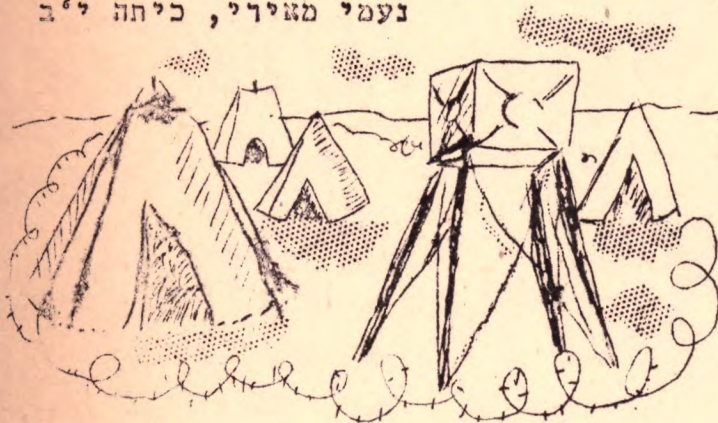
המשק הוותיק כאן נטיל משימה זו על כתפי חוג הנוער. עלינו לדעת שאדם צעיר ודור צעיר, באם לא נטיל עליהם משימה לבצוע, הם עלולים להסתאב (מבחינה קבוצית בכל אופן). נבור אם כן את המשימות המוטלות על חוג הנוער: חוג הנוער חייב להנות מסגרת ממושמעת שתיטול את האחריות לקבוץ מתוך מחשבה עליו ומתוך הכרה מלאה של תפקידו. הוא יפעל, יכניס ויעלה על הפרק את בעיות ארגון הענפים, אבל בבעיה זו חייב כמובן לשתף פעולה עם כל המשק. במסגרת חוג הנוער יהיו פעולות ארגון: כל יוצא צבא וכל חבר הנקלט במשק במסגרת הגיל הזה יוכנס לחוג הנוער ומי שלא יעמוד במבחן יצדק מהמשק. אם המסגרת תהיה חפסית מדי, הרי שהיא תתפרק, כי אדם (בחברה הקפיטליסטית) מטבעו נוטה לנוחיות. בדרך שמזכירות המשק ומזכירות חוג הנוער חייבות לפעול ביחד ולא להיות חלילה כאופוזיציה. המטרה היא למשוך חברים ככל האפשר ונתתם להם את המשק כולו.

וטוב - רק אם המצב יהיה כזה יש לנו ערובה לקיום הקבוץ כמסק קבוצי.

במסק הצעיר: פה המצב אינו כה מטיל אימה. האנשים מעטים ואפשר להטיל את המסימה על המסק כלו. אם נקח בחשבון שבעוד שנה תבוא השלמה גדולה, הרי בעזרתה יוכלו להציל מהתחלה על בטיס כזה. חלוי כמובן גם בטאלה אם יגיעו המים או לאו לסיכום - כלנו כלנו למחשבה על הקבוץ לסגור קבוצים קבוציים.

הנה עומדים אנו, בני כיתה י"ב, על סף הכניסה לחברות, הן למסקנו והן בכלל לקבוץ המאוחד. הגיע לנו הזמן להתחיל לחשוב על הקבוץ, לראות את המצב בו הוא נחון כיום ולנסות לחפש דרכים לשפרו ולהעלותו. הפעם נסיחי להעלות בעיה מסוימת וקוראת אני לטאר החבריא להעלות גם הם את מחשבותיהם על דפי עלוננו.

נעמי מאירי, כיתה י"ב

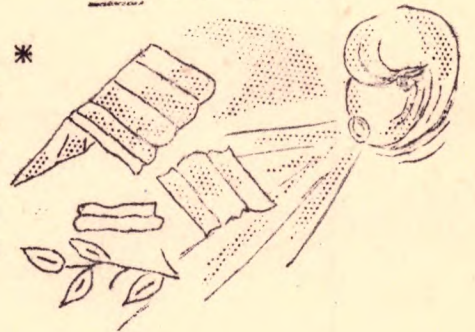

* לאחר מאבק עז שבחולל בסמי הסרוך בין היצור הטוב והיצור הרע בלבד של אלהים, גבר לבסוף היצור הרע אשר הראה את אותותיו לדגעים מועטים בלבד: רוח דדונית וגם זלעפות חלפו עברו על פני המסק כשהם נוטעים עמם - גג, כמה עצים ורעפים לאין ספור.

המסקנה: גם אלהים איננו מושלם ועלינו לסלוח לשגגותיו.

דגל קה

* מי מכיר, מי יודע? מקול ישראל קבלנו הודעת השתתפות בצעור על ההפסד שנגרם לקבוצת הנערים שלנו עקב הפצרו של "השחקן מהולל" (חבריא, מי זה?). אנו מאחלים לשחקן הבראה מהירה ולקבוצה המסק בנצחונותיה.

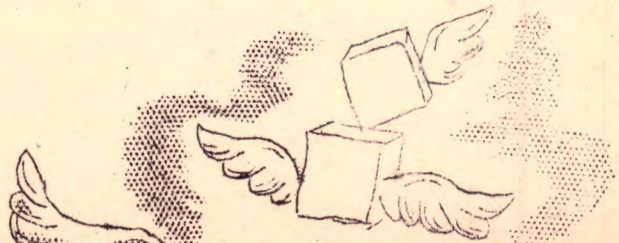

* גלוי-דעת! חברת הילדים מחליטה לבנות קסמה בעל במה זו את רב'ט-חיר-מוצלה (תיקון טעות כתיב מוזנה-), תיקון טעות מוצנה) יאיר נהרי מספר אישי על הפרת מרות. דמי הדין של 126 החתומות זועקות מהנייר! אנו דורשים את הורדת הזקן!!!

* חמט קלמסאדו סיגוריות מצריף האספקה הקטנטונת של יצחק טעו בדרכן. עקבותיהן נעלמו בסביבות צריף מס' 5, חדר מס' 1, ומתחת לאחד המזרונים של צריף מס' 3, חדר מס' 2 (ממט נסים וזאבפלאות); נראו לאתרובת לבוסות תכלת, מצוינות בסם עוגן ודוברות בספת הצחנה והניקוסין. המוצא הישר מחבקט לכונן לחגנת האספקה הקרובה!

* נמרוד אינו מפסיק "להסרוך" טמל וטימותיו ב"עלומים" מדפיעות גז ב"יחדיו". הבה נראה לו כי לא רק הוא טמל כסרוך!!!

השכבה הבינונית

הפגישה עם ספייס

ביום שני יצאנו לטפיים. על האוטו היה קר מאד והעלילים שבינינו פצחו בסירה. הרצינים שלנו תחבו אפיהם לבטלדרסים שלהם וסקעו בחלומות (על מי?) הגענו בטעה 6:40 לטפיים והיכו לנו בני הכיתה. אחרי שראינו את המקומות במ נגור ולאחר שטוההנו כמעט פנינו לחדר האוכל המפורסם. סעדנו את לבנו וחזרנו לבנין מגורנו. יוקר מאוחר באנו לכיתתם למסיבה שהוכנה ע"י שתי הכיתות. יטבנו סביב שלהנות ערוכים כל טוב וכשניתנה הפקודה "בתאבון" לא ארך הזמן והם נת-רוקנו. המסיבה הייתה נאה, בה צחקנו לרוב על מבצעי הסקטסים ועל המטחקים ההיתלליים. בטעה מאוחרת נגמרה המסיבה ואנו פנינו למיטותינו.

בבוקר לאחר הארוחה ניגטנו לפרדס אחד ומצוידים בתפוזים צעדנו לעבר הפליק. בדרך טוחנו החברים ביניהם, איט וחברו, אטה ורעותה, ויש לציין כי כמעט ולא וכלנו. את הפליק עברנו בעזרת הבית ופלגמטיים (כמוני) הרטיבו את נעליהם. לאחר שחזרו פנו החברים חבורות חבורות למקומות שונים, כמה להכרת המטק, כמה לסיבוב שהמט, וכמה הלכו ליטון. אחרי הצהרים שחקו הבנים בכדור-סל בו יצאנו בחוצאות 27:37 לטובתנו אחרי מטחק מרחק. עם גמר המטחק הלכנו לכיתה ופה בעצם נגטנו לפקודה העיקרית של הפגישה: הסיחה בנוגע לקומונה. הסיחה הייתה סוערת ובסופה השלימו בני ספיים עם ועיון הקומונה והחליטו עליה ברוב קולות. הסיחה נסתיימה בסירה.

מטרת הפגישה הייתה: הכרת תא חטיבה במטק אתר בו השכבה הבינונית אינה קיימת, הכרת החברה והחברים בה; הקמת הקומונה ביתו יטובי הסביבה.

אפשר לאמר שהפגישה הצליחה מאד. האוירה הייתה טובה והמורל היה גבוה. בפעם הבאה ידענו כנראה על בעיית הסככון המעורב בחדרי הטינה שתובא ע"י בני ספיים. נקוה שלהבא תהיינה הפגישות יותר מוצלחות ושתעלינה להבא אף על זו. עדה, כיתה ט'

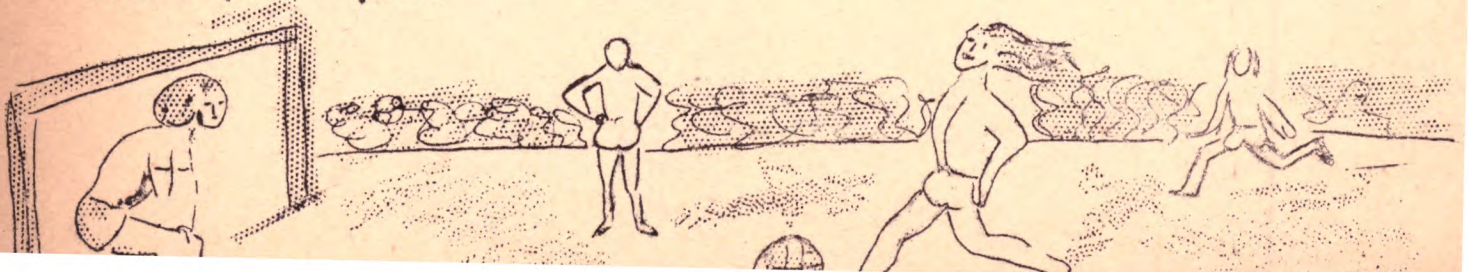

יום הספורט של השכבה הבינונית

עוד בבוקר קמנו בהרגטה שלאחרי יום זה נחזור עם טרירים מכווצים, ואכן לא טעינו. התחלקנו לשלוש קבוצות. התכנית בבוקר הייתה מחנייים שהתנהלו תוך עצלנות רבה אך לא חסרו כחמיד גם רגע' מתיחות. מטחקי כדורגל לבנות שאלה שיצאו לחזות בהם היו מרופקים. הבנות הראו כשרון רב, כושר מטחק מעולה והראו שהן יכולות להתמודד עם הנבחרת של גבעת-הים (מנטיה). הצטיינו במטחקן כוכבים עולים מכיתה ט' (לפחות בזה); החלוץ היה טור, הבק רחל ט' והטוענת רבקה.

לפנות ערב נערך מרוץ הלפיד שליטר דיוק היה מרוץ עם מקל וקופסה (לפיד סוג דוד פלייטון). בקיצור, התחממנו ועלה המורל. אחר כך הלכנו לאולם למטחקי הכדור-סל שנמשכו מהבוקר והתנהלו במתח רב. וכמוכן, גם כאן לא חסרו כוכבים, כי מטחקים אלה קבעו את תוצאות יום הספורט. יש לציין את צבי מנבר שהוכיח את יכלתו, אך הבל שקלק קצת (הרבה) את הדוסיס כשטבק בסוף המטחק. על מטחקי הטכל טבעת אין מה לאמר דבר מוטם שהבנות, כרגיל, מאכזבות (במקרה זה את הקבוצה המפסידה). בסיכום עלינו להודות שיום ספורט זה התנהל בלי טיבוטים וועדת הספורט הוכיחה את כושר ארגונה.

עמוס, גיורא, כיתה ט'

בשכבה הצעירה

ט י ו ל ב ט ב ע

בשבת בערב הודיע לנו אריק סיהיה טיול ביום ראשון לכפר-ויחקיץ לאיסוף פרחים. על כל מי שיט לו מימיה ואולד להביאם, ולתרמילים ואוכל ידאג אריק. קמנו בבוקר והחלבטנו, ופתאם בא אריק והודיע שאי-אפשר להוציא את התרמילים כי המפתח של הקומדנה נטבד. כשאנו כבר היה רבע לטמונה. עברנו דרך חרב לאת והלכנו דרך החולות. בדרך מצאנו המון צבים. אחר כך נחנו קצת וחיפסנו יתוך (מין צמח) כדי לטזור מזה חבלים ואת הכל טמנו במקום אחד. אריק טוק והלכנו עם התרמילים שהבאנו מהכיתה לחוף הים. עטינו החחרות בעליה על הרכס ובירידה. אחר כך הלכנו למקום אחד ע"י באר ועטינו סם ארוחת צהריים. הרחחנו מים וטמנו את תפוחי האדמה, והנה נקרא חוט החטמל מה ים. למרבית הצרה בא בעל הבאר והיה לנו מזל שהוא לא גרס אותנו. הוא הרטה לנו לקחת מים כמה שאנחנו רוצים, אבל טבלך טנסגור את הטיבר. ארוחת הצהרים הייתה תפוחי אדמה, נקניקיות, מלח ודסק תפוחי עץ. אחרי טטפנו את הכלים הלכנו הביתה. בדרך היה למטה כסף, אז קנינו גזוז וסודה וחזרנו לבית שלנו.

יוסי נ., כיתה ו'.

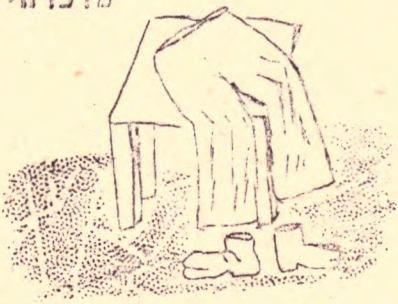
ב ב ו ק ר

אוף, צריכים כבר לקום, נאנה הראטון.
מהכסא נעלמים תחתונים
ולאט כבר נראים חלוצים.
בקיצור, נועלים נעלים
את המלטות מחחילים לסדר
והפזמון כבר נטמע באזניים:
מזכרתיים כרגיל לאחור.

הטעה טט ונצי בבוקר
פרידל לחוד נכנסת.
הטמיכה מתרוממת לאח,
החברדיא לקיט מטהזבבת.
מה אתכם, ילדיים?
כבר מאד מאוחר.
תהיו קצת יותר זריזים,
היום באמת כבר לא קיי.

רחל מ., כיתה ו'.

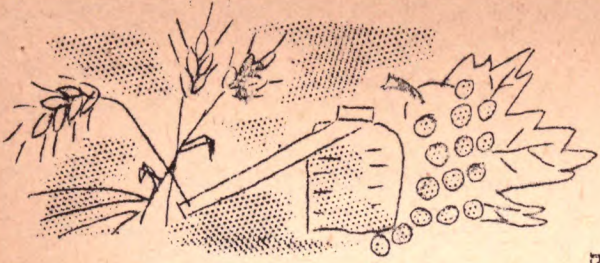
כ ל י נ ו ר

כשהתחלתי לנגן על כלי, לעתים קרובות הייתי צריכה לנחר על טעוריים, על פעולות ועל מטחקים. כמעט שנה, היה טעור הכינור על הטבון ההפסקה, ולא פעם איתרתי לטעוריים וקבלתי נזיפה קלה מהמורה.

כל אחד המנגן על כלי יודע טעה של תרגילי אצבעות, או תרגילים אחרים, אך חוץ מתרגילי האצבעות יש מחברת של מנגינות או קונצרטים, זאת זה כל אחד אוהב לנגן יותר מאשר תרגילי אצבעות. לפעמים כשאני מתאמנת, אני חושבת: מה עושים החבויא ביינתייט? אך בכל זאת יש הנאה כשמנגנים בטני קולות, או איזה קונצרט יפה, ואין מה להתיאש, אם לא מצליחים באיזה תרגיל. לפעמים כשאני מנגנת עם אבא שלי בטני קולות, או אפילו משהו אחר, יש לי הנאה רבה. אני בטוחה שלכל ילד יש הנאה כשהוא מנגן על כל כלי, וכן לטמוע איזה קונצרט ולנחט מיי מחברות...

ענת ל., כיתה ו'.

... אלו כרחבי המסק...

ג ו ה י ר ק

"אי - כבר יצא עלומים? איפה "משוט ברחבי המסק"? איפה... איפה, או- הנה, מה, הפעם על גן-הירק. כדאי לקרא, כבר מזמן לא עבדתי שם, ובכלל צריכים לדעת מה נעשה במסק החקלאי. נו, טוב, אחרי שקראתי את הוסימה הזו ואת... הרשימה הזו, נשב, או יותר כדאי לשכב, ונעייין גם ברשימה על גן-הירק..."

"או, שוב יצא עלומים, נראה מה יש הפעם לקרא. זה, וזה, וגם דגש קל. אוף, שוב פעם "משוט ברחבי המסק". את מי "נרטיין" הפעם? בפעם שעברה ראינו איזה תרנגול, והפעם, בגן-הירק, איזו צנוניה או כרובית דרך משל...
לך, וגם לך, הפעם הראיון ייעשה אמנם בגן-הירק, אבל יהיה גם בגן-אדם, וכעת בתחיל.

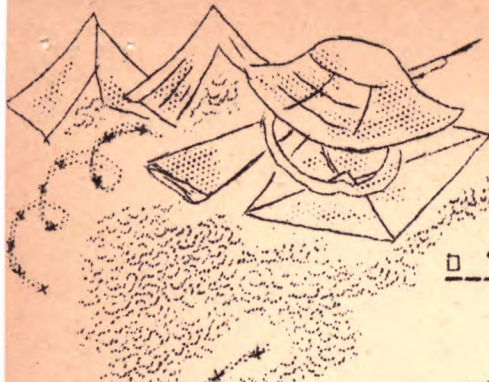
היה יום שמש בהיר (כמו רוב ההתחלות) אחרי ימי גשם מרגיזים וקור חודר לעצמות, ברור... השכמתי קום ויצאתי עם העובדים לגן-הירק. עליכם לדעת כי שטח גן הירק מעובד על פי שלש עונות ובכל עונה הוא נקרא אחרת. באביב - גן-אביב, בקיץ - גן הקיץ, ובסתיו? ובסתיו? בדיוק כך - גן-הסתיו. אם כן... גן הירק מסתדע על שטח של 93:5 דונם בערך, מזה רוב הגן שייך למספחת הכרוביים, זו מספחת ענפה ביותר ולכן אליהם פניתי בראשונה. הסדרות היו כמעט ריקות לגמרי, נותרו עוד זעיר פה זעיר שם ראטי כרוב או כרובית זקנים. ניגשתי אל כרובית הסודה והטרדתיה בטאלותי. היא החלה מיד: "מספחתי מכילה בתוכה סלסה זני כרוב מוקדמים שטמם זיר-זהב וקופנהגן המסתדעים יחד על 28 דונם; והסליטי, בודאייק (התאזרו בסבלנות וקראו נכון ב-ו-ד-ג-ט-ו-י-ק) הוא מסתדע על 6 דונם וזהו זן מטובת.

וכרובית מוקדמת המסתדעת על 28 דונם ומתחלקת לסוגי זנים, אחד כרובית "יפנית" (זה לא מפליט, היא צבועה ובכל זאת היא נקראת יפנית, בטח איזה יפני טפח אותה ומכאן שמה) והשנייה - תהילת בית-אלפא". כשהיא פסקה מלדבר ואני אחריה מלרסום היא הסבמה להסות לי אודן (סלא היה אלא עלה ירוק ואבלה באזניכם, אפילו מכורסם כמעט) טאלתי לאיזה זן היא מסתייכת "אני - לזן היפני" ענתה בגאווה והסמיקה קצת. "מדוע ריקות הסדרות?" טאלתי שאלת חם. "כי האסיף חם" ענתה בצחוק כרוביתי... "בכמה טונות הסתכם היבול?" שאלתי. "המספרים עוד לא מטוכמים, אך כפי שבראה לי, הגבנו כשני טון פרי לדונם וזהו יבול ירוק מאד. כרגיל מקבלים כסלסה טון לדונם" ספרה בעצב. "מדוע זה קרה?" "מטתי סיבותה הראשונה כי רוב הסטה היה שתול זן מוקדם, והשנייה כי כ-50% נשתל באדמה קלה מדי בטביל עונה מוקדמת."

"איזה גידולים מגדלים עתה מלבד מספחתכח?" "כ-23:5 דונם גזר". (תבריא, אמנם את הרוב הוצאתם בצפורתכם ממש, אך גם על הגזר אל הפסחו. זאת מבקשים הגזרים שבטארו הקועים כי לא הוצאתם אותם). "בגיל חדשיים נחקף הגזר המחלת עלים - מקורספוריזם (לא קשה לקרוא, נכון?) וכתוצאה מן המחלה הסחירו העלים ואף כמסו. המחלה גרמה לשתי תקלות - עבודתכם המרובה בידיים מבלי יכולת של אחיזה בעלים, ו... תל-טחן ובעטים של גשמים אשר גרמו לבלוץ טובעני הנזכר לימי העבודה. היבול נאמד ב-30 טון, זאת טון אחד בממוצע לדונם (זה מעט לגבי אשתדך בה הופק יבול של שני טון לדונם).

ועתה? "כעת נפנה, יותר נכון את, טמאלה והסתכלי ישר. ראי, שם מבצריים עלים כהים. זהו הסלק; הוא נזרע באמצע אוקטובר על 20 ד' וסבל מסחף ו קור. היבול הלוי במזג האויר של החדשים הקרובים". הודיתי לכרובית ושמתי פעמי לעבודה.

על תכנית העמיד החעינית אצל דוב. את דוב מצאתי שכוב על מיטתו ומעייין בספר. הצאתי את עצמי והוא החל לספור. "אזו מעונינים להרחיב הסנה את שטחי הגן. נכניס סוגי גידולים שלא גודלו עד כה במסקנו, כותנה (זההב המלביין) ובוטנים. אתה הסיבות שהצענו לזעיון זה היא כי בסוף הקיץ מורגש אצלנו חוסר עבודה מנביטה. לעומתו האביב מצויץ אמצום עד כדי מינימום בעובדים. התכנית לא מושלמת עדיין אך הסטה יעוף בערך 10-20 דונם דלועים שהם קטואים ומלפפונים והללו, עד לאטיף הפונה-ראדמה, המסתדעים על 40 ד'. גם הגזר יסתדע על 40 ד'. באביב המחירים טובים ואם יורגש עודף יאוכסן הפרי בבית קירור עד בוא הקיץ, בעתה פרי זה איננו כנמצא. וכך כ-40 ד' מלונים מטני זנים: "דבר-העוגן" שגדל בבנו דאשתדך נמכר במחירים טובים, וזן חדש, "אנוס-יוקנעם" וכן כותנה ובוטנים שיסתדעו על 50 ד' כל אחד. אם כן, הסטה מסתכם ב-240 ד'. אנו זקוקים לציוד חקלאי נוסף ובחלק מן הסטה עלינו למתוח קו אינסטלציה. עלינו לשמור על רטיבות באדמה כדי שנוכל להבטיחה לזריעה.

החילים-כותבים

ר ש מ י ם מ י ם א י מ ם ז י ם

טדאות מבוקר ועד ערב
בין הקוצים נזחל,
כך נזיע וחול נאכל בלי הרף
לרוץ, רגע לא נחדל.

הטמים צחים, ללא ענן, והטמט הסתוית
מתממח בטאריית אונה. ובין גבעות החול
נעות הכיתות שורות שורות, הזעה נוטפת
והחול המעורבב בה דבק. קווצות הסער
יורדות מדובללות מעל העינים, אך מהעינים
ניבט מבט חם וצעיר, מתוח כמעט ועליז.

הפקודות מתחלפות לטרוגיין "מכסה תפוס",
"זחל" "גליטה נמוכה" ... והבנות החיילות
מבצעות, לפעמים אף בר זק שניים. פה ושם
נוצצת דמעה בזוית העיין וכוטלת הרגל (אך
לא נורא, נחגבר, עוד הכל יסתדר)

הגיעה טעת המנוחה. באנחת רווחה
צונחות כלן על החול הלבן והקריר ומטליכות
מעליהן את החגור הלוחץ, הטיחה קולחת
בנעימות, מאי-סם הועלתה מנדרינה ומטיבה
את הנפט בפלחיה.

באה הפקודה "לקום" והבנות קמות,
הבנות שהיו כה עדינות בתחילה עד שבקטי
יכלו לשאת רובה, וכעת...

ואכן, אם נביט כברת חן לאחור, נראה
שנתחטלנו גם בגוף וגם בנפש. רק בהתחלה
אנו, ועוד רבים המכסולים שנצטרך להתגבר
עליהם. אנו נצליח להתגבר עליהם רק בכחות
מסותפים כי רק כך נוכל להתעלות מעל קסנות
היום-יום ולהיות למחלקה מגובשת.

מימי הטירונות

... ב ק צ ב ה ז מ ן ...

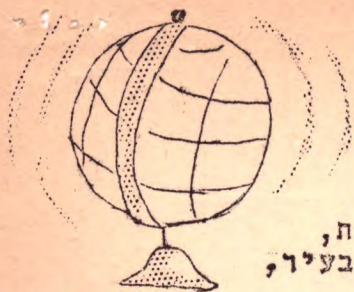
* נערכה מסיבת הנחה שהיתה מוצלחת ביותר. בעיקר ראויים לציון ריקודי הפספורטים (אוי נועם, נועם).

* שכבת נעורים. - בשיחת החברה נערך ויכוח טוער על קיומו של מסק ביה"ס. הטיחה נסתיימה בבחירת ועדת מסק אשר תקטר בין החברה ובין המסק. נאחל לוועדה הצלחה במלוי תפקידה.

* בחופט הנחה נערכו שני קורסים של החטיבה: קורס לריקודים בגבת, ונסלחו מאחורו אסתר ודוד; קורס שני לעורכי עלונים, באלונים, טאליו נסלחו נסים ואסתר. מבגני התזמורת לא יצאו לכנס התזמורת עקב חובת הסתתפותם בחג הכנס. צריך היה להחקיים בדיגור בוטל מפאת מיעוט המסתתפים.

* הטבוע מטיילת כיחה י"ב בנגב (במסגרת המשא הארצי של כיתות י"ב) והם הגיעו אף לאילת. החטיבה מברכת אותם בדרך צלחה.

על קוי אורן ורוחב

12/5/1954 : לאחר שהיינו בברצלונה שבספרד עגנו בתחנה הסופית, גנואה. מצאנו בחורצ'יק מ"צים" והוא לקח אותנו לדירה אחת בעיר, לאחר סטיון לנו את הפספורט וכד'. בערב טיילנו בעיר היפה ואכלנו גלידה ופיצה ועוד מאכלים טיפוסיים. למחרת בבוקר נסענו בפיאט של הבחור לבית הקברות של העיר שהוא אחד הגדלים ביותר שבעולם. מפסגה גבוהה בעיר ראינו את העיר עם הנמל. ערכנו לעצמנו את הכניית הנסיעה וקנינו מצרכים טובים לדרך.

14.5 קמנו ב-7:30 ומהרנו לרכבת. הקרונות האיטלקיים לא מצטיינים ביפי מיוחד אם כי הם נוחים מדי. הקרון מחולק תאים תאים ומסדרון עובר במדם. בינתיים חלפה הנסיעה ואנו בפיוזה. פיוזה, ככל הערים שנפגעו מן המלחמה, הודסה לגמרי. כבר כטיורדים מהרכבת נראה מצל פיוזה המפורסם מרחוק. וכשהגענו לכיכר ההיא שבה נמצאת פאר-תרבות פיוזה, התענינו בראשונה במגדל. הלז עומד כבר למעלה מ-800 שנה וכתוצאה מרעידת אדמה שקע צדו האחד של המגדל לעומק של 4.35 מטר ומאז הוא מטמט מקור כסף מצויץ. ליד זה ישנה כנסייה לטבילת חינוקות, והקתדרלה (כנסייה ענקית) העומדת על 68 עמודי שיס ודלתותיה מצופים בפיתוחי נחשת. היה שם עוד בנין, בית קברות שאדמתו הובא במיוחד מארץ-ישראל.

מפיוזה המטכנו את דרכנו לניאפולי. בדרך, החלפנו רכבת בתחנה היפה שברומה. הלילה ירד כשהחלנו לנסוע. חבוינו לתא היו שני בחורים סיציליאניים עם בקבוק יין ביד. ספרו לנו בדיחות לאין סוף עד שהגענו לניאפולי.

15.5 4 בבוקר, ואנחנו בניאפולי! העמידו אותי לטמור על המזודות מפני גנבים. אבא הלך וחזר עם מרכבה. כשעלינו עליה נזכרתי בסיר

עגלה עם סוסה
ברחובות תרוץ
על גדתיה עמוסה
בחברי קבוץ ...

העיר עצמה עטתה עלי הרגטה זרה. ידועים הפתגמים האומרים "לראות את ניאפול ולמות". אני בכל אופן חסתי על חיי. יש האומרים שחיפה דומה לניאפולי, אך לפי ראות עיני היא פי כמה יותר יפה מאחותה האיטלקית. ראינו את ביתו של מוסוליני שממנו היה גואם בפני העם, מבצר-ענק לפי כל הגתונים ההוליבודיים.

נדב

קדמז עדן" (המטח מדף 9).

ידוע, כי הסביבה בה חי האדם והחינוך הניתן לו - הנם גורמים מכריעים בעיצוב דמותו של האדם - (כמובן, ישנם גם מקרים קיצוניים).

גיבורת הספר נהנתה מחיים טובים, חיי עושר וחפזוקים, תלמידה מצטיינת, אהובה על הכל. אך היה בה יסוד מוזר עוד מקטנותה ואיש לא נסה לכבות ניצוץ זה ולהפיה בה ניצוץ חדש - טוב ממנו; איש לא עמד על טיב אותן תופעות כואות חוסר החינוך וההכנה הביא לכך טעם התברותה גבר הניצוץ והפך לשלהבת זיקה אשר כלתה והרסה את כל מי שנקרה בדרכה. הטאלה היא - האם בכלל קיים אדם כזה אשר חי על בסיס סוציאלי בריא, מיבה אוהבת, חינוך טוב (חוץ ממקרים נדירים ביותר) - ויהא מפלצת?

הנה, מטקנה חדשה: הסיפור אינו מטקף כלל את המציאות. זו יצירה דמיונית של סופר בעל יכלת תיאור רבה אך לא מחטבה מעמיקה. מבחינה אמנותית עומד הספר על רמה גבוהה. החינוך נפלא ותיאורי הטבע לפיה